

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 674/2016
17.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Лидије Ђукић, председника већа, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужила: малолетне Т.Ј. и И.Ј., обе из К., које заступа законски заступник – отац Б.Ј. из К., против тужене Р.В. из Ј., чији је пуномоћник Ј.Ј.С., адвокат из К., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 114/15 од 12.05.2015. године, у седници одржаној 17.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 114/15 од 12.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П2 785/13 од 14.05.2014. године, допуњеном решењем истог суда П2 785/13 од 23.02.2015. године, измењена је пресуда Основног суда у Крушевцу П2 176/11 од 31.10.2011. године, у делу који се односи на издржавање тужила, тако што је ставом првим изреке, делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да на име доприноса за издржавање малолетне Т.Ј. плаћа по 5.000,00 динара месечно, а малолетне И.Ј. по 4.000,00 динара месечно, почев од 19.08.2013. године па убудуће, и то до 5-ог у месецу за текући месец, а заостале рате одједном, и то уплатом законском заступнику малолетне деце – оцу Б.Ј., док је ставом другим изреке одбијен, као неоснован, тужбени захтев малолетне И.Ј., којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име доприноса у издржавању плаћа још 1.000,00 динара месечно преко износа досуђеног ставом првим изреке. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 114/15 од 12.05.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, а првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП, с обзиром да указивање на непрописан састав првостепеног суда не представља битну повреду из тачке 3. овог става, јер битна повреда из овог става је непрописан састав другостепеног суда (члан 374. став 1. ЗПП). При том, почев од 01.02.2012. године, у складу са одредбом члана 35. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр.72/11), па до 31.05.2014. године, када је ступио на снагу Закон о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“ бр.55/14), којим је измењена наведена одредба члана 35. ЗПП, што значи и у време доношења првостепене одлуке, одређено је да у парничном поступку у вези са породичним односима у првом степену увек суди судија појединац.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, Т.Ј., која је у време подношења тужбе била малолетна, рођена је ... године и сада је ученик трећег разреда хемијске школе, а малолетна И.Ј., рођена године, похађа шести разред основне школе. Правноснажном судском одлуком, донетом 31.10.2011. године, којом је разведен брак између родитеља тужила, тада малолетна деца поверена су оцу, Б.Ј., на самостално вршење родитеског права, а тужена је обавезана да доприноси њиховом издржавању у укупном износу од 3.000,00 динара месечно, почев од 01.11.2011. године. Малолетна деца и даље живе са оцем, у кући која је власништво његових родитеља, који није у радном односу, али ради повремено и тада заради између 20.000,00 и 25.000,00 динара месечно. Био је запослен до 2007. године, када му је престао радни однос и када је примио отпремнину коју је уложио у изградњу заједничке куће, која није довршена. Тужена (рођена ... године) станује у кући која је власништво њеног оца и нема трошкове становања. Била је запослена на одређено време у КТК К. до 31.05.2014. године и тада је остваривала месечну зараду од 22.753,00 динара. Сада је незапослена, али је здрава и радно способна. Тужена нема непокретне имовине на своје име и нема законску обавезу издржавања према другим лицима. Утврђене су и потребе тужила и то Т.Ј. у висини од 10.000,00 динара, а малолетне И.Ј. у висини од 8.000,00 динара месечно.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно нижестепени судови налазе да је дошло до промене околности које изискују промену одлуке о висини издржавања малолетне деце, у смислу члана 164. Породичног закона („Сл.гласник РС“ бр.18/05), имајући у виду период који је протекао од доношења претходне правноснажне судске одлуке којом је одлучено о висини издржавања, у ком (периоду) је дошло до промене развојних и образовних потреба и обавеза деце, а што је довело и до повећања новчаних средстава неопходних за њихово задовољење, па су адекватном применом члана 160. став 1. Закона, судови утврдили потребе деце и правилно одредили висину обавезе тужене, да доприноси њиховом издржавању у досуђеним износима.

Приликом одлучивања Врхови касациони суд је имао виду наводе ревизије којима се указује на физичка ограничења која тужила има због

проширених вена, због којих не може дуго да стоји, па налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Наиме, тужиља може обављати послове који нису везани искључиво за стајање, при чему постојање ове врсте ограничења не значи да она уопште не сме или не може да стоји, нити је у судском или у вансудском поступку (пред надлежним органом) утврђена њена радна неспособност, па имајући ово у виду као и да, применом члана 75. Породичног закона, деца имају право на издржавање од оба родитеља, то ова околност тужиљу не може ослободити обавезе да доприноси издржавању своје деце из претходног брака, нити се њена обавеза може задржати на симболичном износу од 3.000,00 динара месечно за оба детета, који износ може задовољити потребе деце само у незнатном делу.

Врхови касациони суд налази да је приликом одлучивања о висини обавезе тужене, правилно цењена и околност да је тужена тренутно незапослена, имајући у виду да је суд у првом реду дужан да води рачуна о интересима малолетне деце, а да је тужиља, као мајка, дужна да доприноси њиховом издржавању, при чему се ради о релативно младој и здравој особи (с обзиром да супротно здравствено стање није ни истицала ни доказала у току поступка пред нижестепеним судовима), па је у обавези да нађе начин да својим радом обезбеди одређена новчана средства којима ће моћи да доприноси издржавању своје деце.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Лидија Ђукић,с.р.**